

ΚΑΛΑΒΡΥΤΑ- Η ΛΑΚΚΑ ΤΟΥ ΚΑΠΠΗ

Του Ηλία Ρεκουινιώτη, Θύματος του Καλαβρυτινού Ολοκαυτώματος

Φίλε που τώρα δω πατάς αυτό το χώμα
Μην περπατάς αμέριμος
Τα αίματα τα ιερά αχνίζουνε ακόμα.

Σε τούτη τη τραχιά λακκιά
Που 'χει θωριά στον κάμπο
Κουφάρια στρώμα κείτονταν
Φευ! Ανάκατα στο θάμπο.

Δίχως μιλιά αγνάντευαν
Την πόλη που καιγόταν
Και μια αλλόκοτη στιγμή
Του θανάτου απλωνόταν

Ένα μικρό γλυκό παιδί,
Δωδεκάχρονο αγόρι
Ήταν ακόμα ζωντανό
Θεέ μου, πάλευε το βλαστάρι

Κι αντήχησε ο καγχασμός
Από βαρβάρου στόμα
Που έσυρε το όπλο του
Ουαί, για τη χαριστική ακόμα.

Χυμένα μάτια και μυαλά
Αίματα λάσπη τώρα
Γοργοποτίζουνε ξανά
Τα δέντρα με κατάρα.

Μοίρα κακιά απ' τα παλιά.
Βαραίνει αυτόν το τόπο
Π' ανδρειωμένοι κατοικούν,
Κι αλύγιστοι στον πονεμένο κόπο.

Τώρα που αλαργεύουμε
Απ' την κακιά την ώρα
Να μην αφήνεις την ψυχή
Να πάλλει σαν αιώρα.

Μέσα απ' τα βάθη της καρδιάς
Ας ευχηθούμε αντάμα
Να μη γενεί άλλο κακό
Κί ας κάνουμε ένα τάμα

